

Arrest

nr. 155 347 van 26 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 23 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 december 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de

gemachtigde). Dit is de bestreden beslissing, die op 19 januari 2013 aan verzoekende partij wordt betekend. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.01.2012 werd ingediend en op 24.01.2012, 03.04.2012, 25.06.2012 en 15.07.2012 werd aangevuld door:

R., F. (...) (R.R. (...)) geboren te B. (...) op (...) nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.) adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Onder rubriek 1 van de inventaris 'kopie identiteitsdocument verzoekers' worden kopieën van paspoorten van familieleden van betrokkene voorgelegd alsook een kopie van zijn Belgische verblijfstitel. Wat betreft de paspoorten van familieleden dient opgemerkt te worden dat deze geen bewijs vormen van de identiteit en nationaliteit van betrokkene zelf, maar enkel van de desbetreffende familieleden. De kopie van de Belgische verblijfstitel kan niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument, aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) bepaalt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Voorts legt betrokkene nog een kopie voor van een arbeidskaart, maar dit document voldoet ook niet aan de bepalingen van deze omzendbrief. Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1- b), noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

1.3. Op 21 december 2012 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt tevens op 19 januari 2013 aan verzoekende partij betekend.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel wordt als volgt weergegeven in de synthesememorie:

“Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoeker zal aantonen dat de motivering niet afdoende is.

De bestreden beslissing is in haar eerste onderdeel gemotiveerd als volgt

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”

Verzoeker voegde zijn paspoort toe bij het kwestieuze verzoek 9bis.

Verzoeker heeft overigens eerder ook zijn paspoort overgelegd naar aanleiding van de verlenging van zijn verblijf.

Het basisuitgangspunt in de rechtspraak is steeds dat gekeken wordt naar de doelstelling van de bepaling en dus moet geoordeeld worden of de identiteit al dan niet met zekerheid kan vastgesteld worden.

In casu stelt verzoeker vast dat de DVZ geenszins blijkt te twijfelen aan de identiteit van verzoeker. De bestreden beslissing bevat immers enkel de vaststelling dat er geen paspoort werd bijgevoegd, doch bevat geen motivering dat er twijfel zou bestaan omtrent de identiteit van verzoeker.

Verzoeker wijst er op dat de aanvraag 9bis dd. 18.01.2012 in haar referte verwijst naar het openbaar veiligheidsnummer 4.344.661.

Hiermee legt de aanvraag 9bis de link naar het dossier van verzoeker bij de DVZ, en aldus met het paspoort van verzoeker dat zich in dit dossier van DVZ bevindt.

De aanvraag 9bis vermeldt daarenboven de volledige identiteit van verzoeker, met name geboorteplaats, geboortedatum, adres in België.

Daarenboven is het zo dat de bestreden beslissing zelf het Openbaar Veiligheidsnummer van verzoeker vermeldt. Hiermee legt of bevestigt ook de DVZ zelf de link met het dossier van verzoeker gekend bij DVZ onder haar OV nummer 4.344.661.

Verzoeker herhaalt dat zijn identiteit duidelijk vaststaat. Verzoeker wijst er ook op dat zijn identiteit uniek is. Verzoeker is niet de zoveelste Bah, Diallo, Janssens of Peeters... De namen van verzoeker en dan zeker in combinatie met geboortedatum en geboorteplaats zijn niet veel voorkomend. Het is zeer onwaarschijnlijk dat er een tweede persoon met dezelfde identiteit bestaat.

DVZ kan niet ontkennen dat zij in kennis was van deze documenten en zich niet kan beperken tot het opzijzetten ervan zonder uit te leggen om welke redenen de identiteit als onzeker aanzien moet worden.

RW, 5 augustus 2009, nr; 30.293; RW 19 februari 2009, nr 23.215

DVZ kon dan ook niet twijfelen aan de identiteit van verzoeker.

Met deze identiteitsgegevens en het dossiernummer wordt ontegensprekelijk de link gelegd naar het dossier van verzoekster bij DVZ en naar het daar verschillende malen in toegevoegde duidelijke kopie van zijn paspoort.

Verzoeker verwijst naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Derhalve is de motivering niet afdoende gezien geen rekening wordt gehouden met gehele administratieve dossier.

Verzoeker heeft de eer te antwoorden op de nota van verwerende partij :

Verzoeker stelt vast dat het dossier van DVZ effectief twee kopieën bevat van het paspoort van verzoeker. De kopieën van het paspoort van verzoeker werden respectievelijk door DVZ Boom op 24.04.2006 en respectievelijk door DVZ Beveren op 22.02.2007 aan DVZ Brussel gefaxt (stuk 3 en stuk 4).

Verwerende partij citeert een arrest van de RW dd.29.03.2012, nr. 78.303.

Verzoeker heeft de eer te antwoorden dat voormeld arrest de Raad niet belet te beoordelen of verwerende partij de aanvraag correct beoordeeld heeft en of verwerende partij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Art. 9bis Vr.W. stelt dat de aanvrager over een identiteitsdocument dient te beschikken. Verzoeker beschikt over een identiteitsdocument en dit paspoort werd reeds overgemaakt aan DVZ in 2006 door DVZ Boom en in 2007 door DVZ. Het dossier bevat de kopieën van het paspoort van verzoeker. De bestreden beslissing zelf bewijst dat verwerende partij de link van verzoekers aanvraag met het dossier heeft gemaakt.

Verwerende partij antwoordt niet op het door verzoeker hierboven geciteerde arrest van 5.08.2009 dat stelt DVZ niet kan ontkennen dat zij in kennis was van deze documenten (paspoorten) en zich niet kan beperken tot het opzijzetten ervan zonder uit te leggen om welke redenen de identiteit als onzeker aanzien moet worden.

Dat de bestreden beslissing dient te worden nietig verklaard.

Besluit: de beslissing is niet afdoende en onjuist gemotiveerd."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekende partij de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de

aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. onontvankelijk werd verklaard omdat deze niet vergezeld ging van (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

3.6. Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf ter staving van haar identiteit enkel kopieën van identiteitskaarten van haar familieleden een kopie van haar Belgische verblijfstitel en een kopie van haar arbeidskaart heeft voorgelegd.

De Raad merkt op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door verzoekende partij aangebrachte documenten ter staving van haar identiteit, maar heeft geoordeeld dat deze niet als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd.

De gemachtigde motiveert dat de door de verzoekende partij neergelegde kopieën van de paspoorten van familielieden geen bewijs vormen van de identiteit van verzoekende partij zelf, maar enkel van de desbetreffende familieleden. Verder motiveert de gemachtigde dat de kopie van de Belgische verblijfstitel niet kan worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument, daar het geen document is zoals omschreven in de voormelde omzendbrief van 21 juni 2007. Eenzelfde conclusie wordt in de bestreden beslissing vermeld voor wat betreft de neergelegde kopie van de arbeidskaart van verzoekende partij.

De gemachtigde besluit dat, gezien de aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag, zoals gesteld in artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, dus niet is vervuld.

3.8. Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift in de eerste plaats aan dat zij haar paspoort wel degelijk heeft voorgelegd bij haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daarnaast benadrukt verzoekende partij dat de gemachtigde niet kon twifelen aan haar identiteit en dat haar identiteit vaststaat. Zo heeft zij eerder, in 2006 en in 2007, naar aanleiding van de verlenging van haar verblijf, een kopie overgemaakt van haar paspoort aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het administratief dossier bevat dus reeds twee kopieën van haar paspoort. Daarbij wijst verzoekende partij erop dat haar ov-nummer vermeld wordt in haar aanvraag om verblijfsmachtiging, alsmede haar identiteitsgegevens, zodat in haar aanvraag de link wordt gelegd naar het administratief dossier, waarin zich de kopieën van haar paspoort bevinden. Deze link wordt door de gemachtigde bevestigd in de bestreden beslissing, waarin eveneens melding wordt gemaakt van haar ov-nummer. Hierbij onderstreept verzoekende partij nog dat haar identiteit uniek is en dat het zeer onwaarschijnlijk is dat er een tweede persoon met dezelfde identiteit bestaat.

Verzoekende partij besluit dat met de in haar aanvraag om verblijfsmachtiging vermelde identiteitsgegevens en het dossiernummer ontegensprekelijk de link wordt gelegd naar haar dossier, waarin zich wel degelijk kopieën bevinden van haar paspoort. Zij verwijt de gemachtigde geen rekening te hebben gehouden met het *“gehele administratieve dossier”*.

3.9. De Raad stelt vooreerst vast dat het betoog van verzoekende partij dat zij haar paspoort wel degelijk *“bij het kwestieuze verzoek 9bis”* heeft toegevoegd, niet te rijmen valt met de informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Noch uit de aanvraag om verblijfsmachtiging, die op 23 januari 2012 werd ingediend, noch uit de aanvullingen d.d. 24 januari 2012, 3 april 2012, 25 juni 2012 en 15 juli 2012 blijkt dat een kopie werd voorgelegd van het paspoort van verzoekende partij. Aangezien dit document niet werd voorgelegd in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging, toont verzoekende partij middels dit argument niet aan dat de vaststelling van de gemachtigde dat de in punt 1.1. vermelde aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart (noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde) gebaseerd is op een onjuiste feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

3.10. Verder constateert de Raad dat verzoekende partij met haar betoog dat haar identiteit vaststaat en dat in haar aanvraag duidelijk de link wordt gelegd naar het administratief dossier, waarin er zich reeds kopieën bevinden van haar paspoort, evenwel niet het gegeven betwist dat de kopieën van de paspoorten van haar familieleden geen bewijs vormen van haar eigen identiteit en nationaliteit en dat noch de kopie van de Belgische verblijfstitel noch de arbeidskaart aanvaard kunnen worden als zijnde een identiteitsdocument, aangezien de omzendbrief van 21 juni 2007 bepaalt dat de identiteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart.

3.11. Waar verzoekende partij in essentie betoogt dat er op basis van de door haar verschaftte gegevens niet kon worden getwijfeld aan haar identiteit en dat de gemachtigde de link diende te leggen naar en rekening diende te houden met de kopieën van haar paspoort die zij had voorgelegd *“naar aanleiding van de verlenging van (haar)verblijf”*, duidt de Raad erop dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). De vraag of de indiener van aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis moet beschikken over een identiteitsdocument, dient dus, net als bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). Uit het

advies van de Raad van State bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt overigens duidelijk dat “beschikken” dient te worden geïnterpreteerd als “overleggen” (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 184*). Het beginsel dat de gemachtigde op het ogenblik dat hij zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt, rekening moet houden met alle elementen waarover hij op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Het bewijs van identiteit moet dus worden geleverd op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Hieruit vloeit voort dat het niet volstaat dat de verzoekende partij reeds in het kader van een andere verblijfsprocedure een identiteitsdocument heeft voorgelegd, doch dat zij, in het kader van haar verblijfsaanvraag van 23 januari 2012 op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, tevens een kopie van dit identiteitsdocument diende over te maken, *quod non in casu*. De Raad wijst erop dat het de verzoekende partij toekomt de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en bij haar aanvraag de vereiste identiteitsdocumenten voor te leggen. Verzoekende partij verduidelijkt in haar verzoekschrift geheel niet waarom zij aan deze vereiste heeft verzaakt.

Daarbij wijst de Raad er nog op dat het verzoekende partij vrij staat om een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in te dienen, ditmaal vergezeld van een kopie van haar paspoort.

3.12. De Raad stelt vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle documenten – *in casu* de voorgelegde kopieën van paspoorten van haar familieleden, een kopie van haar Belgische verblijfstitel en een kopie van haar arbeidskaart – die verzoekende partij nuttig achtte om haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet te staven.

Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze noch op basis van een onjuiste feitenappreciatie heeft geoordeeld dat de door verzoekende partij bij haar aanvraag gevoegde documenten geen identiteitsdocumenten zijn in de zin van artikel 9*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist verder niet dat haar aanvraag geen motivering bevatte omtrent een eventuele vrijstelling van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Derhalve kon de gemachtigde in redelijkheid besluiten dat gezien de aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor de aanvraag dus niet is vervuld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES